

Vampýr z Algotu

S ránem na mě v posledních letech přichází nostalgie, nemohu ji odehnat. Vampyrismus již není, co býval, zůstala pouhá živočišná potřeba a stravovací návyk. Ach, kam jen se vytratilo umění, estetika či vědecký zájem... Jak smutné je takové přiznání pro životem znaveného krvesaje, žalostně se v rubáši převracím, vstávám a neklidně procházím pokoji své zanedbané hrobky, do končetin se vkrádá třes a do hlavy dunění.

Beru do rukou svoji knihu *Dentální industrie* a vzpomínám na ty zvláštní roky, kdy jsem měl pocit, že pití krve je čímsi víc, úkonem či obřadem snad až metafyzickým. Celý Algot se tehdy točil kolem vampyrismu, základem ekonomiky planetární soustavy byly umělé upíří zuby, masivně exportované na trhy v přilehlých hvězdokupách. Speciální dentální artefakty představovaly praktickou pomůcku, módní doplněk i životní styl.

Tuším jen matně, jak to všechno začalo. Zubní průmysl na Algotu zřejmě původně vznikl jako součást výroby implantátů, na zubech zpočátku nebylo nic zvláštního. Lecjaký přestupník měl samozřejmě zájem o titanové stoličky, jimiž by se prohryzal z uzavřené vězeňské cely, tomu ale stejně dobře mohlo posloužit i vyztužení jiných částí těla. Zuby, drápy, kopyta či parohy (pamětníci snad vzpomenu na algolské paroháčské noční kluby, které jsou teoretiky umění dodnes pokládány za ztělesnění čiré dekadence) – v popularitě různých doplňků nebylo zásadních rozdílů.

Pak však došlo k podivné proměně a módu zcela ovládly rekvizity spojené s upírstvím. Nejprve vše probíhalo jako podnik výlučně estetické povahy, i to však už pro ekonomiku Algotu představovalo významný stimul. Prudce se rozvíjely technologie využívající pěstování zubů z tkáňových kultur. Zákazníci požadovali zuby různých barev i tvarů. Ukázalo se, že zuby na míru konkrétně

ním požadavkům nelze prakticky navrhnout a jedinou použitelnou metodu představuje nasazení genetických algoritmů (upíří mánie tehdy oživila i stagnující algolský softwarový průmysl).

Poptávka po zubech na sebe často brala kuriózní podobu. Sebevrazi si vybírali tesáky, jimiž budou zakousnuti, a objednávali si jedince vybavené požadovaným chrupem. O průsečíku upírománie s erotickým průmyslem mi dobré vychování brání detailněji pohovořit a příslušnou literaturu jsem vždy konzumoval jen v soukromí a s krajními rozpaky.

Zato dodnes vzpomínám na svou práci ve federální zdravotnické komisi. Technologie výroby upířích zubů, které budou v praxi nasazeny, podléhaly přísným bezpečnostním předpisům a zdravotním omezením. Kanálky, jimiž se sála krev, bylo třeba vybavit speciálními filtračními zařízeními, které by zabránily přenosu chorob. Uplatnil jsem zde své rozsáhlé znalosti biochemie a získal dokonce manažerský post, služební cesty a zasedání správních rad se střídaly s módními přehlídkami a autogramiádami, na nichž jsem podepisoval *Dentální industrii*. Pro samé pracovní vytížení jsem téměř neměl čas vysávat své oběti a musel si je nechat dodávat ve speciálních kontejnerech.

Životní styl se tehdy zcela převrátil, obyvatelé začali v noci řešit své záležitosti a den zasvěcovali spánku. Namísto lůžek se stalo zvykem nocovat (respektive spát, protože ono nocování se dělo převážně ve dne) v rakvích, pyžama byla nahrazena slušivými rubáši. Byly to zlaté časy.

Vše je ale již minulostí. Tak jako je náhlý vzestup dentálního průmyslu na Algotu hádankou, nelze přesně dohledat ani okamžik, kdy tento trend skončil a módní vlna se přelila jinam. Biotechnologie upadla, genetické algoritmy se staly kuriozitou, o *Dentální industrii* ztratili vydavatelé zájem. Tak nějak to asi bylo, ekonomická recese, intelektuální úpadek, vše se vytratilo jako sen.

Vzpomínky po staletích blednou. Rád bych si prohlédl své zuby v zrcadle, ale nemohu, neodrážím se v něm. To ale není důkaz toho, že jsem opravdovým vampýrem, mám pocit, že součástí dodávek umělých zubů býval i speciální kit zajišťující tento druh neviditelnosti. Opatřil jsem si snad zuby v době módní vlny a vše je jen hra? Nebo jsem si vše, co popisují v *Dentální industrii*, jen vymyslel? Ani to nedokážu rozhodnout.

Snad je tohle zmatení důsledkem toho, že jsem se přiotrávil nekvalitní krví, mohly v ní být i halucinogenní drogy (tím by se mohl vysvětlit i třes končetin a dunění v hlavě). Melancholie se teď vkrádá do duše starého vampýra, bloudím hrobkou a přemýšlím, co se opravdu událo a co je jen výplodem mé mysli, fikcí, která mě měla uchránit před nudou věčného života...

Majáky Lengu

Pobřeží studené země Leng je zbrázděno pochybnými mělčinami i zlovolnými skalisky, které se vynořují z ničeho nic před příděmi lodí. Plavba zde není prosta nebezpečí a majáky vydávající přízračnou kalně zelenou záři celý dojem ještě zhoršují. Jejich svit vyvolává neblahé předtuchy a mysl tuto scenérii nemůže pozorovat bez pocitů úzkosti.

Rybáři i obchodníci se k pobřeží Lengu vydávají málokdy a ještě méně se jich odtud vrací, protože jsou zprávy o dění v zemi Leng poněkud kusé. Přitom je okolní moře plné ryb – jenže rybáři zde nejsou jediní, kdo se místními rybami živí, a ti jiní tvorové podle všeho velmi rádi obohatí svůj jídelníček i o další druhy masa. Co se týče cest kupců, o tom, s jakým zbožím mohou v Lengu obchodovat, se ve slušné společnosti vůbec nemluví. Jisté však je, že kouzelné artefakty vznikající v kluzkých kobkách místních zaříkávačů nemívají účinky právě léčebné a galéry sem na výměnu přivázejí především zástupy otroků uskladněných v podpalubí.

Námořnické legendy a dávné mapy zmiňují ve vodách Lengu i podmořské paláce, ruiny obětišť z tmavě zeleného kamene těsně pod hladinou. Vypráví se o potopených korábech, k nimž se však lovci pokladů neodvažují spustit, pokud nejsou zmámeni zpěvem vycházejícím z hlubin, kam pro příkrov chaluh nelze dohlédnout ani za jasného dne. Kal usazený na nádvořích podmořských paláců je na pohled podezřelý a obtisky v něm nebudí důvěru. Pokud se jedná o stopy, pak je zanechali tvorové nápadní absencí pozemské symetrie.

Panuje však všeobecná shoda, že nejpodivnějším úkazem na pobřeží Lengu jsou zdejší majáky. Na rozdíl od majáků jiných severských fjordů, kde obchod kvete a na členité hranici země s mořem probíhá čilá směna jantaru a kožešin, není účelem světél Lengu usnadňovat kupcům plavbu. Dávno je známo,

že svit majáků Lengu je bludný, přitahuje lodi na skaliska. I v jiných zemích vznikají se zločinným záměrem tu a tam podobné lsti, neboť lenošiví domorodci považují oloupení utonulých těl vyvržených na břeh za pohodlnější způsob obživy než příliš namáhavé pirátství. V případě Lengu však existuje důvodné podezření, že ač mohou občas majáky rovněž zastat tuto funkci, jejich pravý účel je jiný – vždyť přece o jejich záludech všichni dobře vědí a nikoho nenapadne zamířit jejich směrem. Nadto, jak již bylo řečeno, do těchto moří zavítá málokdo, a popsaný způsob užití majáků by tedy nebyl právě efektivní. Zlých světél místními mlhami bliká více než lodí a byl-li zde původně v tomto smyslu nějaký záměr, dnes již jistě nehraje valnou roli.

Lze-li vůbec věřit slovům toho, kdo vystoupil na sliznaté pobřeží Lengu, aby zde uskutečnil své nesvaté transakce, vyhýbají se majákům i místní zaříkávači, jejichž kobky jsou pokud možno z dohledu světél. Na přímé dotazy po důvodu své opatrnosti odpovídají zaříkávači pouze úsměvem, který je někdy považován za zlý a jindy za nepřičetný.

Obchodníci si potajmu sdělují, že majáky mají nejen mást lodě, ale slouží také jako ukazatel cesty tvorům, kteří postavili podmořské chrámy ze zeleného kamene. Možná, že světlo signalizuje vesnici na pobřeží, která by mohla obyvatele hlubin zajímat. I to, pokud to vůbec kdy byla pravda, je však již záležitostí minulosti, protože dnes na pobřeží Lengu žádné obydlené vesnice nejsou. Pověsti vysvětlují, že místní zaříkávači získali své umění právě od obyvatel moře, jimž však bylo třeba platit, a maják tedy naznačoval místo, kde si za předání tajných nauk bylo možno vybrat odměnu v podobě vesnice.

Nejistota panuje i ohledně vlastního fungování majáků. V jiných končinách slouží za světlo prosté ohně, i když nechybí ani pokusy získávat energii ze síly okolních vln či pomocí systému zrcadel; předpokládá se však, že pro majáky Lengu by něco takového bylo příliš obyčejné. Snad tyto majáky dokáží odrážet světlo hvězd, které se právě nacházejí v neblahé konstelaci, zesilují je a jsou tak zodpovědné za pohromy, které postihly Leng.

Ať už byly majáky Lengu původně vybudovány na jakémkoliv principu, nyní jejich stavitelé i strážci odešli a ponechali je vlastnímu osudu. Světla se teď zařihávají podle vnitřních zákonitostí majáků samých. Není to tak, že by zářila všechna najednou a kalný zelený přísvit ani nijak nereaguje na kolem

projíždějící plavidla. Někteří rybáři se své zkušenosti s chováním světél pokusili zanést do map a vypočítat složité časové závislosti, naneštěstí ale jen nemnozí svá pozorování dokázali ještě někomu sdělit.

Zdá se, že celkový přehled o chování majáků Lengu lze získat pouze při pohledu z výšky a pravidla rozžihání světél a jejich blikání by mohla být známa jen nočním zebounům. Podle jedné teorie tak veškeré legendy o funkci majáků jsou právě jen legendami, které přes svou hrůznost mají zakrýt cosi ještě mnohem děsivějšího. Majáky zde snad stály ještě dříve, než první lidé přišli do země Leng a posléze dali volný průchod svým černokněžnickým sklonům; teprve pozdější vyprávění spojila majáky s místními zaříkávači, snažila se z nich tak či onak učinit součást lidského světa.

Podle některých učenců je klíčové, že mapa blikajících bodů a spojnic se vyjeví pouze při pohledu shora. Majáky tudíž nemají ve skutečnosti nic společného s mořem, ale naopak s oblohou. Tato světla signalizují cosi nekalého tvorům, kteří kdysi panovali na Zemi, pak ji opustili, dočasně přenechali vládu lidem a uchýlili se do opuštěných končin vesmíru. Snad majáky nějak odrážejí běh eónů kosmu, což v konečném důsledku ukazuje na jeho celkové zločinné uspořádání. Snad naznačují, kdy se krátké mezidobí lidských měst naplní a kombinace rozžiháných bodů směřuje k okamžiku, v němž se při pohledu z výšky zjeví rouhavý obrazec otevírající brány a dávní netvoři se vrátí na Zem.

Buď jak buď, bez ohledu na rozdílné názory na jisté podrobnosti související s tímto návratem panuje shoda, že podobně jako obyvatelé mořského dna u země Leng budou i navrátilci po dlouhém půstu v pustých krajích bezhvězdného prázdna velmi hladoví...